č. j. 6 Azs 45/2003 - 49

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatelky T. M.,** zastoupené JUDr. Zdeňkem Remešem, advokátem, se sídlem Spálená 5, 110 00 Praha 1, a **dalšího účastníka Ministerstva vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 7. 2003, č. j. 24 Az 952/2003 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 19. 2. 2003, č. j. OAM - 524/VL - 11 - 17 - 2003, byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se žalobkyni neuděluje azyl podle § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Správní orgán rovněž uvedl, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že důvodem žádosti o udělení azylu je snaha legalizovat pobyt na území České republiky.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podala žalobkyně v zákonné lhůtě žalobu, ve které napadla výroky rozhodnutí žalovaného týkající se ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) a dále ustanovení § 14 a nevztažení překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu. Žalobkyně namítla porušení ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád) a § 12 zákona o azylu. Pokud jde o skutkové důvody, odkázala žalobkyně na obsah správního spisu, zejména na svou žádost o udělení azylu a protokol o pohovoru.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 3. 7. 2003, č. j. 24 Az 952/2003 - 25, tak, že žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobkyní uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobkyně tak nesplnila zákonné podmínky pro jeho přiznání.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Ostravě podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) dne 7. 10. 2003 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobkyni doručen dne 24. 9. 2003, kasační stížnost byla podána na poštu dne 7. 10. 2003. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatelka uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), e) s. ř. s. Stěžovatelka především uvádí, že správní orgán porušil v řízení o azylu ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu a § 12 zákona o azylu.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém především uvedl, že rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě byla vydána v souladu s právními předpisy. Vzhledem k výše uvedenému považuje žalovaný kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka uplatnila stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle § 103 odst. 1 písm. e) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Vzhledem k tomu, že v daném případě nešlo o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení, ale soudem bylo ve věci rozhodnuto, Nejvyšší správní soud se v dalším koncentroval na otázku, zda se krajský soud napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti v uvedeném směru.

Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Ostravě a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelkou uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Ostravě právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Ostravě správně usoudil a rozhodl, že žalobkyně nemá nárok na udělení azylu podle § 13 odst. 1, 2 ani podle § 14 zákona o azylu.

Ostatně stěžovatelkou uváděný důvod, tedy strach vrátit se na Ukrajinu kvůli potížím s věřiteli ve vztahu k neuhrazenému dluhu jejího manžela, není důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy se soukromými osobami nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy její rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory, ale snahou o vrácení dlužné částky. V kasační stížnosti tvrzený důvod - obavy z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, kterými jsou dle názoru stěžovatelky i dlužníci, tedy i ona sama, nelze přijmout. Zákon o azylu pojem sociální skupina nevymezuje, lze však výkladem dospět k závěru, že „sociální skupina“ se skládá z osob podobného společenského původu nebo postavení, obdobných majetkových poměrů, společenských obyčejů apod. U dlužníků tedy nelze o sociální skupině hovořit.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Ostravě napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Ostravě postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelkou neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2003

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu